

Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

► **B** DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2010/13/UE

z dnia 10 marca 2010 r.

w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych)

(wersja ujednolicona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1)

zmieniona przez:

Dziennik Urzędowy

	nr	strona	data
► <u>M1</u> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r.	L 303	69	28.11.2018

sprostowana przez:

► **C1** Sprostowanie, Dz.U. L 263 z 6.10.2010, s. 15 (2010/13/UE)

▼B**DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
2010/13/UE**

z dnia 10 marca 2010 r.

**w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych,
wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich
dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych
(dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych)**

(wersja ujednolicona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

ROZDZIAŁ I

DEFINICJE

Artykuł 1

1. Na użytek niniejszej dyrektywy, zastosowanie mają następujące definicje:

▼M1

- a) „audiowizualna usługa medialna” oznacza:
- (i) usługę w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdy podstawowym celem usługi lub jej dającej się oddzielić części jest dostarczanie ogółowi odbiorców – poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE – audycji, za które odpowiedzialność redakcyjną ponosi dostawca usług medialnych, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych; taka audiowizualna usługa medialna jest przekazem telewizyjnym w rozumieniu lit. e) niniejszego ustępu albo audiowizualną usługą medialną na żądanie w rozumieniu lit. g) niniejszego ustępu;
 - (ii) handlowy przekaz audiowizualny;
- aa) „usługa platformy udostępniania wideo” oznacza usługę w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdy podstawowym celem usługi lub jej dającej się oddzielić części lub zasadniczą funkcją usługi jest dostarczanie ogółowi odbiorców w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych – poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE – audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub obu tych rodzajów treści, za które dostawca platformy udostępniania wideo nie ponosi odpowiedzialności redakcyjnej, ale o sposobie zestawienia których dostawca ten decyduje, w tym automatycznie lub za pomocą algorytmów, w szczególności poprzez eksponowanie, flagowanie i sekwencjonowanie;
- b) „audycja” oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość – bez względu na swoją długość – w układzie lub katalogu audycji przygotowanym przez dostawcę usług medialnych, w tym filmy pełnometrażowe, krótkie formy wideo, transmisje wydarzeń sportowych, sitcomy, filmy dokumentalne, audycje dla dzieci oraz filmy i filmy na podstawie oryginalnego scenariusza;

▼ M1

- ba) „wideo stworzone przez użytkownika” oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość bez względu na swoją długość, który został stworzony przez użytkownika i umieszczony na platformie udostępniania wideo przez tego lub innego użytkownika;
- bb) „decyzja redakcyjna” oznacza decyzję podejmowaną regularnie w ramach sprawowania odpowiedzialności redakcyjnej, związaną z codziennym funkcjonowaniem audiowizualnej usługi medialnej;

▼ B

- c) „odpowiedzialność redakcyjna” oznacza sprawowanie faktycznej kontroli zarówno nad wyborem audycji, jak i nad sposobem ich zestawienia w układzie chronologicznym w przypadku przekazów telewizyjnych lub w katalogu w przypadku audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Odpowiedzialność redakcyjna nie musi oznaczać odpowiedzialności prawnej na podstawie prawa krajowego za dostarczaną treść lub świadczone usługi;
- d) „dostawca usług medialnych” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która ponosi odpowiedzialność redakcyjną za wybór audiowizualnej treści audiowizualnej usługi medialnej i decyduje o sposobie zestawienia tej treści;

▼ M1

- da) „dostawca platformy udostępniania wideo” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która świadczy usługę platformy udostępniania wideo;

▼ B

- e) „rozpowszechnianie telewizyjne” lub „przekaz telewizyjny” (tzn. linearna audiowizualna usługa medialna) oznacza audiowizualną usługę medialną świadczoną przez dostawcę usług medialnych, umożliwiającą równoczesny odbiór audycji na podstawie układu audycji;
- f) „nadawca” oznacza dostawcę usług medialnych mających formę przekazów telewizyjnych;
- g) „audiowizualna usługa medialna na żądanie” (tzn. nielinearna audiowizualna usługa medialna) oznacza audiowizualną usługę medialną świadczoną przez dostawcę usług medialnych, umożliwiającą użytkownikowi odbiór audycji w wybranym przez niego momencie i na jego życzenie w oparciu o katalog audycji przygotowany przez dostawcę usług medialnych;

▼ M1

- h) „handlowy przekaz audiowizualny” oznacza obrazy z dźwiękiem lub bez niego, które mają służyć bezpośredniemu lub pośredniemu promowaniu towarów, usług lub wizerunku osoby fizycznej lub prawnej prowadzącej działalność gospodarczą; obrazy te towarzyszą audycji lub wideo stworzonemu przez użytkownika lub zostają w nich umieszczone w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie lub w celach autopromocji. Formy handlowego przekazu audiowizualnego obejmują między innymi: reklamę telewizyjną, sponsorowanie, telesprzedaż i lokowanie produktu;

▼ B

- i) „reklama telewizyjna” oznacza wszelkiego rodzaju ogłoszenia związane z działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub działalnością w ramach wolnego zawodu rozpowszechniane przez przedsiębiorstwo publiczne lub prywatne lub osobę fizyczną w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie lub rozpowszechniane przez to przedsiębiorstwo lub tę osobę fizyczną w celach autopromocji w celu promocji odpłatnego dostarczenia towarów lub świadczenia usług, w tym nieruchomości, praw i zobowiązań;

▼ B

- j) „ukryty handlowy przekaz audiowizualny” oznacza prezentowanie w audycjach – za pomocą słów lub obrazów – towarów, usług, nazwy, znaku towarowego lub działalności producenta towarów lub usługodawcy, jeżeli prezentacja ta w zamierzeniu dostawcy usług medialnych ma służyć za reklamę i może wprowadzać odbiorców w błąd co do swojego charakteru. Uznaje się, że prezentacja jest zamierzona w szczególności, jeżeli jest dokonywana w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;

▼ M1

- k) „sponsorowanie” oznacza udział, jaki publiczne lub prywatne przedsiębiorstwo lub osoba fizyczna, nieświadczący audiowizualnych usług medialnych ani usług platformy udostępniania wideo ani też nieprodukujący utworów audiowizualnych, miały w sfinansowaniu audiowizualnych usług medialnych, usług platformy udostępniania wideo, wideo stworzonych przez użytkownika lub też audycji w celu promowania swojej nazwy, swojego znaku towarowego, swojego wizerunku, swojej działalności lub swoich wyrobów;

▼ B

- l) „telesprzedaż” oznaczają przekaz ofert kierowanych bezpośrednio do odbiorców z zamiarem odpłatnego dostarczenia towarów lub świadczenia usług, w tym nieruchomości, praw i zobowiązań;

▼ M1

- m) „lokowanie produktu” oznacza wszelkie formy handlowego przekazu audiowizualnego polegającego na przedstawieniu lub nawiązaniu do produktu, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji lub wideo stworzonego przez użytkownika, w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;

▼ B

- n) „utwory europejskie” oznaczają:
- (i) utwory pochodzące z państw członkowskich;
 - (ii) utwory, które pochodzą z europejskich państw trzecich będących stronami europejskiej Konwencji Rady Europy o telewizji ponadgranicznej i które spełniają warunki określone w ust. 3;
 - (iii) utwory powstałe w koprodukcji w ramach umów dotyczących sektora audiowizualnego zawartych pomiędzy Unią a państwami trzecimi i spełniające warunki określone w tych umowach.

2. Zastosowanie przepisów ust. 1 lit. n) ppkt (ii) oraz (iii) zależy od tego, czy w danych państwach trzecich utwory pochodzące z państw członkowskich nie są objęte środkami dyskryminacyjnymi.

3. Utwory, o których mowa w ust. 1 lit. n) ppkt (i) oraz (ii), są utworami wykonanymi głównie przez autorów i pracowników zamieszkałych przynajmniej w jednym z państw, o których mowa w tych przepisach, pod warunkiem że spełniają jeden z następujących trzech warunków:

- (i) są wykonane przez co najmniej jednego producenta mającego siedzibę w co najmniej jednym z tych państw;
- (ii) są produkowane pod nadzorem i faktyczną kontrolą co najmniej jednego producenta mającego siedzibę w co najmniej jednym z tych państw;

▼ B

(iii) udział współproducentów z tych państw w łącznych kosztach koprodukcji jest większościowy, a koprodukcja nie jest kontrolowana przez żadnego producenta mającego siedzibę poza tymi państwami.

4. Utwory niebędące utworami europejskimi w rozumieniu ust. 1 lit. n), ale powstałe w ramach dwustronnych umów o koprodukcji zawartych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi uważane są za utwory europejskie, pod warunkiem że współproducenci z Unii mają większościowy udział w łącznych kosztach produkcji i że produkcja ta nie jest kontrolowana przez żadnego producenta mającego siedzibę poza terytorium państw członkowskich.

ROZDZIAŁ II

▼ M1**PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH****▼ B***Artykuł 2*

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by wszystkie audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających jego jurysdykcji pozostawały w zgodzie z przepisami systemu prawa, które mają zastosowanie do audiowizualnych usług medialnych przeznaczonych do odbioru w tym państwie członkowskim.

2. Do celów niniejszej dyrektywy, dostawcami usług medialnych podlegającymi jurysdykcji państwa członkowskiego są następujący dostawcy:

- a) mający siedzibę w danym państwie członkowskim, zgodnie z ust. 3; lub
- b) podlegający przepisom ust. 4.

3. Na użytek niniejszej dyrektywy, w następujących przypadkach uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w jednym z państw członkowskich:

- a) w tym państwie członkowskim znajduje się główne biuro dostawcy usług medialnych i podejmowane są decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej;

▼ M1

- b) jeżeli główne biuro dostawcy usług medialnych znajduje się w jednym państwie członkowskim, ale decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym działa znaczna część pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej w ramach audiowizualnej usługi medialnej. Jeżeli znaczna część pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej w ramach audiowizualnej usługi medialnej działa w każdym z tych państw członkowskich, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym znajduje się jego główne biuro. Jeżeli w żadnym z tych państw członkowskich nie działa znaczna część pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej w ramach audiowizualnej usługi medialnej, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jako pierwszym rozpoczął swoją działalność zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że jego związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały;

▼B

c) jeżeli główne biuro dostawcy usług medialnych znajduje się w jednym z państw członkowskich, ale decyzje dotyczące audiowizualnej usługi medialnej są podejmowane w państwie trzecim lub odwrotnie, uznaje się, że dostawca ma siedzibę w danym państwie członkowskim, pod warunkiem że w tym państwie działa znaczna część pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej.

4. Uznaje się, że dostawcy usług medialnych, do których nie stosuje się przepisów ust. 3, podlegają jurysdykcji państwa członkowskiego, jeżeli:

a) korzystają z naziemno-satelitarnej stacji nadawczej znajdującej się w tym państwie członkowskim;

b) nie korzystają z naziemno-satelitarnej stacji nadawczej znajdującej się w tym państwie członkowskim, ale korzystają z łącza satelitarne należącego do tego państwa członkowskiego.

5. Jeżeli zgodnie z ust. 3 i 4 nie można określić, które państwo członkowskie sprawuje jurysdykcję, właściwym państwem członkowskim jest to, w którym dostawca usług medialnych jest ustanowiony w rozumieniu art. 49–55 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

▼M1

5a. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych informowali właściwe krajowe władze lub organy regulacyjne o wszelkich zmianach mogących mieć wpływ na ustalenie jurysdykcji zgodnie z ust. 2, 3 i 4.

5b. Państwa członkowskie opracowują i aktualizują wykaz dostawców usług medialnych, którzy podlegają ich jurysdykcji, i wskazują, na których spośród kryteriów wymienionych w ust. 2–5 opiera się ich jurysdykcja. Państwa członkowskie przekazują ten wykaz i jego aktualizacje Komisji.

Komisja zapewnia, by takie wykazy były udostępniane w centralnej bazie danych. W przypadku niespójności między wykazami Komisja kontaktuje się z danymi państwami członkowskimi w celu znalezienia rozwiązania. Komisja zapewnia krajowym władzom lub organom regulacyjnym dostęp do tej bazy danych. Komisja udostępnia publicznie informacje w bazie danych.

5c. Jeżeli w związku ze stosowaniem art. 3 lub 4 dane państwa członkowskie nie zgadzają się co do tego, które z nich sprawuje jurysdykcję, niezwłocznie zawiadamiają o tym Komisję. Komisja może zwrócić się z wnioskiem do Europejskiej Grupy Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA), by zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) wydała opinię w tej sprawie. ERGA wydaje taką opinię w terminie 15 dni roboczych od przedłożenia wniosku przez Komisję. Komisja w odpowiedni sposób informuje o tych faktach Komitet Kontaktowy ustanowiony zgodnie z art. 29.

Podejmując decyzję na mocy art. 3 ust. 2 lub 3 lub art. 4 ust. 5, Komisja decyduje też, które państwo członkowskie sprawuje jurysdykcję.

▼B

6. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do audiowizualnych usług medialnych, które są przeznaczone do odbioru wyłącznie w państwach trzecich i które nie są bezpośrednio lub pośrednio odbierane za pomocą standardowych urządzeń konsumenckich w żadnym z państw członkowskich.

▼M1*Artykuł 3*

1. Państwa członkowskie zapewniają na swoim terytorium swobodę odbioru i nie ograniczają retransmisji audiowizualnych usług medialnych z innych państw członkowskich z przyczyn, które wchodzą w zakres dziedzin podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy.

2. Państwo członkowskie może tymczasowo odstąpić od stosowania ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli audiowizualna usługa medialna świadczona przez dostawcę usług medialnych podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego stanowi jawne, poważne i groźne naruszenie art. 6 ust. 1 lit. a) lub art. 6a ust. 1 lub szkodzi zdrowiu publicznemu lub stwarza poważne i groźne ryzyko takiej szkody.

Odstępstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, podlega następującym warunkom:

- a) w okresie poprzednich 12 miesięcy dostawca usług medialnych przynajmniej dwukrotnie dopuścił się co najmniej jednego z zachowań opisanych w akapicie pierwszym;
- b) dane państwo członkowskie na piśmie zawiadomiło dostawcę usług medialnych, państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad tym dostawcą oraz Komisję o domniemanych naruszeniach, jak i o proporcjonalnych środkach, które zamierza zastosować w przypadku ponownego zaistnienia takiego naruszenia;
- c) dane państwo członkowskie respektowało prawo dostawcy usług medialnych do obrony, a w szczególności umożliwiło temu dostawcy przedstawienie stanowiska w sprawie domniemanych naruszeń; oraz
- d) konsultacje z państwem członkowskim sprawującym jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych oraz z Komisją nie doprowadziły do polubownego rozwiązania w terminie jednego miesiąca od otrzymania przez Komisję zawiadomienia, o którym mowa w lit. b).

W terminie trzech miesięcy od otrzymania zawiadomienia o środkach zastosowanych przez dane państwo członkowskie i po zwróceniu się do ERGA z wnioskiem o opinię zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) Komisja decyduje, czy środki te są zgodne z prawem unijnym. Komisja w odpowiedni sposób informuje o tym Komitet Kontaktowy. Jeżeli Komisja zdecyduje, że środki te nie są zgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by pilnie odstąpiło od tych środków.

3. Państwo członkowskie może tymczasowo odstąpić od stosowania ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli audiowizualna usługa medialna świadczona przez dostawcę usług medialnych podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego stanowi jawne, poważne i groźne naruszenie art. 6 ust. 1 lit. b) lub przynosi uszczerbek bezpieczeństwu publicznemu, w tym bezpieczeństwu narodowemu i obronie narodowej, lub stwarza poważne i groźne ryzyko takiego uszczerbku.

▼ M1

Odstępstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, podlega następującym warunkom:

- a) w okresie poprzednich 12 miesięcy zachowanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, miało miejsce co najmniej raz;

oraz

- b) dane państwo członkowskie na piśmie zawiadomiło dostawcę usług medialnych, państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad tym dostawcą oraz Komisję o domniemanym naruszeniu, jak i o proporcjonalnych środkach, które zamierza zastosować w przypadku ponownego zaistnienia takiego naruszenia.

Dane państwo członkowskie respektuje prawo dostawcy usług medialnych do obrony, a w szczególności umożliwia temu dostawcy przedstawienie stanowiska w sprawie domniemanych naruszeń.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania zawiadomienia o środkach zastosowanych przez dane państwo członkowskie i po zwróceniu się do ERGA z wnioskiem o opinię zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) Komisja decyduje, czy środki te są zgodne z prawem unijnym. Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy. Jeżeli Komisja zdecydowała, że środki te nie są zgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by pilnie odstąpiło od tych środków.

4. Ust. 2 i 3 pozostają bez uszczerbku dla stosowania wszelkich procedur, środków prawnych lub sankcji w związku z przedmiotowymi naruszeniami w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję nad danym dostawcą usług medialnych.

5. W sprawach pilnych nie później niż jeden miesiąc po domniemanym naruszeniu państwa członkowskie mogą odstąpić od warunków określonych w ust. 3 lit. a) i b). W takim przypadku w jak najkrótszym terminie zawiadamia się o zastosowanych środkach Komisję oraz państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych i wskazuje powody, dla których państwo członkowskie uznaje sprawę za pilną. Komisja w jak najkrótszym terminie analizuje zgodność środków, o których mowa w zawiadomieniu, z prawem unijnym. Jeżeli uzna, że środki są niezgodne z prawem unijnym, Komisja żąda od danego państwa członkowskiego, by pilnie odstąpiło od tych środków.

6. Jeżeli Komisja nie dysponuje informacjami niezbędnymi do podjęcia decyzji na mocy ust. 2 lub 3, żąda od państwa członkowskiego w terminie jednego miesiąca od otrzymania zawiadomienia wszystkich informacji niezbędnych do podjęcia tej decyzji. Bieg terminu, w którym Komisja ma podjąć decyzję, ulega zawieszeniu do czasu dostarczenia takich niezbędnych informacji. Zawieszenie biegu terminu nigdy nie trwa dłużej niż jeden miesiąc.

7. Państwa członkowskie i Komisja na forum Komitetu Kontaktowego i na forum ERGA regularnie wymieniają się doświadczeniami i sprawdzonymi rozwiązaniami w zakresie procedury ustanowionej w niniejszym artykule.

▼ M1*Artykuł 4*

1. Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że przepisy takie są zgodne z prawem unijnym.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie:

- a) na mocy ust. 1 skorzystało z prawa do przyjęcia w ogólnym interesie publicznym bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów; oraz
- b) ocenia, że dostawca usług medialnych podlegający jurysdykcji innego państwa członkowskiego świadczy audiowizualną usługę medialną, która w całości lub w przeważającej części jest kierowana na jego terytorium,

może ono wystąpić do państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję z wnioskiem o zajęcie się problemami zidentyfikowanymi w związku z niniejszym ustępem. Oba państwa członkowskie otwarcie i sprawnie współpracują w celu znalezienia obopólnie satysfakcjonującego rozwiązania.

Po otrzymaniu uzasadnionego wniosku złożonego na mocy akapitu pierwszego państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję występuje do dostawcy usług medialnych o przestrzeganie przepisów przyjętych w ogólnym interesie publicznym. Państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję regularnie informuje państwo członkowskie, które wystąpiło z wnioskiem, o działaniach podjętych w celu zajęcia się zidentyfikowanymi problemami. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję informuje państwo członkowskie, które wystąpiło z wnioskiem, i Komisję o uzyskanych efektach i wyjaśnia powody, jeżeli nie udało się wypracować rozwiązania.

Każde z tych państw członkowskich może w dowolnym momencie zwrócić się do Komitetu Kontaktowego o przeanalizowanie sprawy.

3. Dane państwo członkowskie może przyjąć odpowiednie środki przeciwko danemu dostawcy usług medialnych, w przypadku gdy:

- a) ocenia, że efekty uzyskane w wyniku zastosowania ust. 2 nie są satysfakcjonujące; oraz
- b) dostarczyło dowody wskazujące, że dany dostawca usług medialnych ustanowił swoją siedzibę w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję w celu ominięcia surowszych przepisów w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, które to przepisy miałyby do niego zastosowanie, gdyby miał siedzibę w danym państwie członkowskim. Dowody takie muszą pozwolić na racjonalne stwierdzenie takiego ominięcia przepisów bez potrzeby udowadniania zamiaru ominięcia surowszych przepisów przez dostawcę usług medialnych.

Środki takie muszą być obiektywnie niezbędne, stosowane w sposób niedyskryminacyjny i proporcjonalne do zamierzonych celów.

4. Państwo członkowskie może zastosować środki, o których mowa w ust. 3, tylko wówczas, gdy spełnione zostały następujące warunki:

- a) zawiadomiło ono Komisję i państwo członkowskie, w którym dostawca usług medialnych ma swoją siedzibę, o zamiarze zastosowania takich środków i uzasadniło swoją ocenę;

▼ M1

- b) uszanowało ono prawa danego dostawcy usług medialnych do obrony, a w szczególności umożliwiło temu dostawcy usług medialnych przedstawienie stanowiska w sprawie domniemanego omińnięcia przepisów i w sprawie środków, które zawiadamiające państwo członkowskie zamierza zastosować; oraz
- c) Komisja zdecydowała – po zwróceniu się z wnioskiem o opinię do ERGA zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) – że środki te są zgodne z prawem unijnym, a zwłaszcza że oceny, których państwo członkowskie stosujące środki dokonało na mocy ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, są właściwie uzasadnione; Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy.

5. W terminie trzech miesięcy od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa ust. 4 lit. a), Komisja decyduje, czy środki te są zgodne z prawem unijnym. Jeżeli Komisja decyduje, że środki te nie są zgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by powstrzymało się od zamierzonych środków.

Jeżeli Komisja nie dysponuje informacjami niezbędnymi do podjęcia decyzji na mocy akapitu pierwszego, żąda od danego państwa członkowskiego w terminie jednego miesiąca od otrzymania zawiadomienia wszystkich informacji niezbędnych do podjęcia tej decyzji. Bieg terminu, w którym Komisja ma podjąć decyzję, ulega zawieszeniu do czasu dostarczenia takich niezbędnych informacji. Zawieszenie biegu terminu nigdy nie trwa dłużej niż jeden miesiąc.

6. Państwa członkowskie zapewniają w odpowiedni sposób, w ramach swojego prawa krajowego, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji faktycznie przestrzegali niniejszej dyrektywy.

7. O ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, stosuje się dyrektywę 2000/31/WE. W przypadku niezgodności dyrektywy 2000/31/WE z niniejszą dyrektywą zastosowanie ma niniejsza dyrektywa, chyba że stanowi ona inaczej.

Artykuł 4a

1. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania przyjmowane na szczeblu krajowym w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, w zakresie dozwolonym przez ich systemy prawne. Kodeksy te muszą:

- a) być powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony w danych państwach członkowskich;
- b) wyraźnie i jednoznacznie określać swoje cele;
- c) przewidywać regularne, przejrzyste i niezależne monitorowanie oraz ocenę realizacji założonych celów; oraz
- d) przewidywać swoje skuteczne egzekwowanie, w tym skuteczne i proporcjonalne sankcje.

▼ M1

2. Państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania sporządzone przez dostawców usług medialnych, dostawców usługi platformy udostępniania wideo lub organizacje ich reprezentujące, w razie potrzeby we współpracy z innymi sektorami, takimi jak stowarzyszenia lub organizacje branżowe, handlowe, zawodowe lub konsumenckie. Kodeksy te muszą być powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony na szczeblu unijnym i być zgodne z ust. 1 lit. b)–d). Unijne kodeksy postępowania nie powodują uszczerbku dla krajowych kodeksów postępowania.

W stosownych przypadkach Komisja we współpracy z państwami członkowskimi ułatwia sporządzanie unijnych kodeksów postępowania zgodnie z zasadą pomocniczości i proporcjonalności.

Projekty unijnych kodeksów postępowania oraz zmiany do nich są przedkładane Komisji przez sygnatariuszy tych kodeksów. W sprawie projektów tych kodeksów lub zmian do nich Komisja zasięga opinii Komitetu Kontaktowego.

Komisja podaje kodeksy unijne do wiadomości publicznej i może je odpowiednio popularyzować.

3. Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów zgodnych z niniejszą dyrektywą i z prawem unijnym, w tym w przypadku gdy niezależne krajowe władze lub organy regulacyjne stwierdzą, że kodeks postępowania lub jego część okazała się niewystarczająco skuteczna. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o takich przepisach.

▼ B

ROZDZIAŁ III

▼ M1**PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH***Artykuł 5*

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by dostawca usług medialnych podlegający jego jurysdykcji zapewnił usługobiorcom łatwy, bezpośredni i stały dostęp co najmniej do następujących informacji:

- a) swojej nazwy;
- b) adresu, pod którym ma swoją siedzibę;
- c) danych, w tym adresu e-mail lub witryny internetowej, które pozwalają szybko skontaktować się z nim w sposób bezpośredni i skuteczny;
- d) informacji o państwie członkowskim sprawującym nad nim jurysdykcję oraz o właściwych władzach lub organach regulacyjnych lub organach nadzorczych.

▼ M1

2. Państwa członkowskie mogą przyjąć środki prawne przewidujące, że poza dostępem do informacji wymienionych w ust. 1 dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji zapewniają dostęp do informacji o swojej strukturze właścicielskiej, w tym rzeczywistych właścicielach. Środki takie muszą respektować odnośne prawa podstawowe, takie jak życie prywatne i rodzinne właścicieli rzeczywistych. Takie środki są niezbędne i proporcjonalne i służą celowi, którym jest interes ogólny.

Artykuł 6

1. Bez uszczerbku dla obowiązku respektowania i chronienia przez państwa członkowskie godności człowieka państwa członkowskie w odpowiedni sposób zapewniają, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji nie zawierały:

- a) nawoływania do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka grupy ze względów, o których mowa w art. 21 Karty;
- b) publicznego nawoływania do popełnienia przestępstwa terrorystycznego, określonego w art. 5 dyrektywy (UE) 2017/541.

2. Środki stosowane do celów niniejszego artykułu są niezbędne i proporcjonalne i respektują prawa i zasady określone w Karcie.

Artykuł 6a

1. Państwa członkowskie stosują odpowiednie środki w celu zapewnienia, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, były udostępniane jedynie w taki sposób, by małoletni w zwykłych okolicznościach nie mogli ich słuchać ani oglądać. Środki te mogą obejmować wybór godzin nadawania, narzędzia weryfikacji wieku lub inne rozwiązania techniczne. Muszą być proporcjonalne do potencjalnej szkodliwości audycji.

Najbardziej szkodliwe treści, takie jak nieuzasadniona przemoc i pornografia, podlegają najsurowszym środkom.

2. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez dostawców usług medialnych na mocy ust. 1 nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych dostarczali widzom wystarczających informacji o treściach, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. W tym celu dostawcy usług medialnych stosują system oznaczania potencjalnie szkodliwych treści audiowizualnej usługi medialnej.

▼ M1

W celu wdrożenia niniejszego ustępu państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji, o której mowa w art. 4a ust. 1.

4. Komisja zachęca dostawców usług medialnych do wymiany doświadczeń dotyczących najlepszych rozwiązań w zakresie współregulacyjnych kodeksów postępowania. Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.

Artykuł 7

1. Państwa członkowskie zapewniają bez nieuzasadnionej zwłoki, by usługi świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji stawały się, z zastosowaniem proporcjonalnych środków stopniowo i w sposób ciągły coraz bardziej dostępne dla osób z niepełnosprawnościami.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych regularnie przedstawiali krajowym władzom lub organom regulacyjnym sprawozdania z wdrażania środków, o których mowa w ust. 1. Do dnia 19 grudnia 2022 r., a następnie co trzy lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrażania ust. 1.

3. Państwa członkowskie zachęcają dostawców usług medialnych do opracowania planów działań w zakresie zapewnienia dostępności na rzecz stopniowego i coraz większego udostępniania usług osobom z niepełnosprawnościami. Plany takie są przekazywane krajowym władzom lub organom regulacyjnym.

4. Każde państwo członkowskie wyznacza pojedynczy, łatwo dostępny – w tym dla osób z niepełnosprawnościami – publiczny punkt kontaktowy on-line w celu dostarczania informacji i odbierania skarg w kwestiach związanych z dostępnością, o których mowa w niniejszym artykule.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje o charakterze nadzwyczajnym – w tym publiczne komunikaty i ogłoszenia w sytuacji klęski żywiołowej – podawane do wiadomości publicznej za pomocą audiowizualnych usług medialnych były przekazywane w sposób dostępny dla osób z niepełnosprawnościami.

Artykuł 7a

Państwa członkowskie mogą stosować środki, by zapewnić odpowiednią ekspozycję audiowizualnych usług medialnych świadczonych w interesie ogólnym.

Artykuł 7b

Państwa członkowskie stosują odpowiednie i proporcjonalne środki w celu zapewnienia, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych nie były, bez wyraźnej zgody tych dostawców, częściowo zakrywane do celów handlowych ani modyfikowane.

▼ M1

Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie doprecyzowują szczegóły regulacyjne, w tym wyjątki, zwłaszcza w związku z ochroną uzasadnionych interesów użytkowników, i uwzględniają przy tym uzasadnione interesy dostawców usług medialnych, którzy pierwotnie dostarczyli te audiowizualne usługi medialne.

▼ B*Artykuł 8*

Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji nie emitowali utworów kinematograficznych poza okresami uzgodnionymi z posiadaczami praw do tych utworów.

▼ M1*Artykuł 9*

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby handlowe przekazy audiowizualne rozpowszechniane przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji spełniały następujące wymogi:

- a) handlowe przekazy audiowizualne muszą być łatwo rozpoznawalne; zakazuje się ukrytych handlowych przekazów audiowizualnych;
- b) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wykorzystywać technik podprogowych;
- c) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą:
 - (i) naruszać godności człowieka;
 - (ii) zawierać żadnych treści dyskryminujących ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, narodowość, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną ani promować takiej dyskryminacji;
 - (iii) zachęcać do postępowania zagrażającego zdrowiu lub bezpieczeństwu;
 - (iv) zachęcać do postępowania poważnie szkodzącego ochronie środowiska;
- d) zakazane są wszelkie rodzaje handlowych przekazów audiowizualnych dotyczących papierosów i innych wyrobów tytoniowych oraz papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych;
- e) handlowe przekazy audiowizualne dotyczące napojów alkoholowych nie mogą być specjalnie kierowane do małoletnich i nie mogą zachęcać do nieumiarkowanej konsumpcji takich napojów;
- f) zakazane są handlowe przekazy audiowizualne dotyczące produktów i zabiegów leczniczych dostępnych wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych;

▼ M1

g) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wyrządzać fizycznej, psychicznej lub moralnej szkody małoletnim. W związku z tym nie mogą one bezpośrednio nakłaniać małoletnich do kupna lub najmu produktu lub usługi, wykorzystując ich brak doświadczenia lub łatwowierność, nie mogą bezpośrednio zachęcać małoletnich, by przekonali rodziców lub osoby trzecie do kupna reklamowanych produktów lub usług, nie mogą wykorzystywać szczególnego zaufania, którym małoletni darzą rodziców, nauczycieli lub inne osoby, ani nie mogą bez uzasadnienia pokazywać małoletnich w niebezpiecznych sytuacjach.

2. Handlowe przekazy audiowizualne dotyczące napojów alkoholowych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie, z wyjątkiem sponsorowania i lokowania produktu, są zgodne z kryteriami, o których mowa w art. 22.

3. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 1, wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych dotyczących napojów alkoholowych. Kodeksy te mają mieć za cel skuteczne ograniczanie kontaktu małoletnich z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi napojów alkoholowych.

4. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 1, wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych towarzyszących lub będących elementem audycji dla dzieci i stanowiących reklamę artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól lub sól oraz cukry, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie.

Celem tych kodeksów jest skuteczne ograniczanie kontaktu dzieci z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi takich artykułów żywnościowych i napojów. Celem ich jest zapewnienie, by takie handlowe przekazy audiowizualne nie akcentowały pozytywnej jakości odżywczej takich artykułów żywnościowych i napojów.

5. Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.

▼ B*Artykuł 10*

1. Sponsorowane audiowizualne usługi medialne lub audycje sponsorowane muszą spełniać następujące wymagania:

a) ich treść, a w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego także ich miejsce w układzie audycji, w żadnych okolicznościach nie może podlegać wpływowi powodującym naruszenie odpowiedzialności i niezależności redakcyjnej dostawcy usług medialnych;

b) nie mogą zachęcać bezpośrednio do zakupu lub najmu towarów ani usług, zwłaszcza przez specjalne, promocyjne odniesienia do tych towarów lub usług;

▼ B

- c) widzowie muszą być wyraźnie poinformowani o istnieniu umowy o sponsorowaniu. Audycje sponsorowane muszą być wyraźnie oznaczone za pomocą nazwy, znaku firmowego lub jakiegokolwiek innego symbolu sponsora, takiego jak odniesienie do jego produktu(-ów) lub usługi (usług) lub do ich charakterystycznego znaku, w sposób właściwy dla audycji – na początku, w trakcie ich trwania lub na końcu.

▼ M1

2. Audiowizualne usługi medialne lub audycje nie mogą być sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży papierosów i innych wyrobów tytoniowych oraz papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych.

▼ B

3. Audiowizualne usługi medialne lub audycje sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których działalność obejmuje produkcję lub sprzedaż produktów i zabiegów leczniczych, mogą promować nazwę lub wizerunek przedsiębiorstwa, ale nie mogą promować konkretnych produktów ani zabiegów leczniczych, jeżeli w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych, są one dostępne wyłącznie na receptę.

▼ M1

4. Audycje informacyjne i audycje dotyczące bieżących wydarzeń nie mogą być sponsorowane. Państwa członkowskie mogą zakazać sponsorowania audycji dla dzieci. Państwa członkowskie mogą zakazać prezentowania firmowego znaku sponsora podczas audycji dla dzieci, audycji dokumentalnych i religijnych.

Artykuł 11

1. Niniejszy artykuł stosuje się tylko do audycji wyprodukowanych po dniu 19 grudnia 2009 r.
2. Lokowanie produktu jest dozwolone we wszystkich audiowizualnych usługach medialnych z wyjątkiem audycji informacyjnych i audycji dotyczących bieżących wydarzeń, audycji dotyczących spraw konsumenckich, audycji religijnych oraz audycji dla dzieci.
3. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, muszą spełniać następujące wymogi:
 - a) ich treść i miejsce w układzie audycji (w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego) lub w katalogu (w przypadku audiowizualnych usług medialnych na żądanie) w żadnych okolicznościach nie mogą podlegać wpływowi powodującym naruszenie odpowiedzialności i niezależności redakcyjnej dostawcy usług medialnych;
 - b) nie mogą bezpośrednio zachęcać do zakupu ani najmu towarów ani usług, zwłaszcza przez specjalne promocyjne odniesienia do tych towarów lub usług;
 - c) nie mogą nadmiernie eksponować danego produktu;
 - d) widzowie muszą zostać wyraźnie poinformowani o zastosowaniu lokowania produktu poprzez odpowiednie oznaczenie na początku audycji, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie reklamowej, tak aby nie zostali wprowadzeni w błąd.

▼ M1

Państwa członkowskie mogą odstąpić od wymogów zawartych w lit. d), jednak nie w przypadku audycji wyprodukowanych lub zleconych przez dostawcę usług medialnych lub przedsiębiorstwo z nim związane.

4. W żadnym wypadku w audycjach nie stosuje się lokowania produktu, jeżeli produktami tymi są:

- a) papierosy i inne wyroby tytoniowe oraz papierosy elektroniczne i pojemniki zapasowe lub produkty przedsiębiorstw, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży tych wyrobów;
- b) konkretne produkty lub zabiegi lecznicze dostępne wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych.

▼ B

ROZDZIAŁ IV

▼ M1*Artykuł 13*

1. Państwa członkowskie zapewniają, by podlegający ich jurysdykcji dostawcy usług medialnych świadczący audiowizualne usługi medialne na żądanie zapewniali w swoich katalogach co najmniej 30-procentowy udział utworów europejskich oraz ekspozycję tych utworów.

2. Jeżeli państwa członkowskie zobowiązują dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do wnoszenia wkładu finansowego w produkcję utworów europejskich, w tym poprzez bezpośrednie inwestycje w treści i wkład finansowy w fundusze krajowe, mogą one zobowiązać do wnoszenia takiego wkładu finansowego – proporcjonalnego i niedyskryminacyjnego – także dostawców usług medialnych, którzy mają siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz kierują swoją ofertę do odbiorców na ich terytorium.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, wkład finansowy ustala się wyłącznie na podstawie przychodów generowanych w państwach członkowskich, do których kierowana jest usługa. Jeżeli państwo członkowskie, w którym dostawca ma siedzibę, nakłada taki obowiązek wnoszenia wkładu finansowego, uwzględnia ono wszelkie obowiązki dotyczące wkładów finansowych nałożone przez państwa członkowskie, do których kierowana jest usługa. Wkład finansowy musi być zgodny z prawem unijnym, w szczególności z zasadami dotyczącymi pomocy publicznej.

4. W terminie do dnia 19 grudnia 2021 r., a następnie co dwa lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrożenia ust. 1 i 2.

5. Na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie oraz niezależnej analizy Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania ust. 1 i 2, uwzględniając przy tym rozwój rynku i technologii oraz cel, którym jest różnorodność kulturowa.

▼ **M1**

6. Obowiązek nałożony na mocy art. 1 oraz wymóg wobec dostawców usług medialnych kierujących ofertę do odbiorców w innych państwach członkowskich ustanowiony w ust. 2 nie mają zastosowania do dostawców usług medialnych o niskich przychodach lub małej liczbie odbiorców. Państwa członkowskie mogą odstąpić od takich obowiązków lub wymogów wtedy, gdy są one niewykonalne lub nieuzasadnione ze względu na charakter lub temat audiowizualnych usług medialnych.

7. Komisja po konsultacjach z Komitetem Kontaktowym wydaje wytyczne w sprawie obliczania udziału utworów europejskich, o którym mowa w ust. 1, oraz w sprawie definicji małej liczby odbiorców i niskiego przychodu, o których mowa w ust. 6.

▼ **B**

ROZDZIAŁ V

ROZPOWSZECHNIANIE TELEWIZYJNE: PRZEPISY DOTYCZĄCE PRAW WYŁĄCZNYCH I KRÓTKICH RELACJI*Artykuł 14*

1. Każde państwo członkowskie może podjąć środki zgodne z prawem unijnym w celu zapewnienia, by nadawcy podlegający jego jurysdykcji, którzy na prawach wyłączności rozpowszechniają wydarzenia uznawane przez to państwo członkowskie za wydarzenia o zasadniczym znaczeniu społecznym, nie rozpowszechniali ich w sposób pozbawiający zasadniczą część odbiorców w tym państwie możliwości oglądania tych wydarzeń w ogólnodostępnej telewizji w przekazie na żywo lub z opóźnieniem. Jeżeli państwo członkowskie podejmuje takie środki, sporządza ono wykaz wytypowanych wydarzeń, krajowych lub zagranicznych, które uznaje za wydarzenia o zasadniczym znaczeniu społecznym. Sporządza ten wykaz w jawny i przejrzysty sposób, w odpowiednim czasie. Równocześnie państwo członkowskie określa, czy wydarzenia te powinny być dostępne w pełnym czy częściowym przekazie na żywo lub – jeżeli to konieczne lub wskazane z obiektywnych względów interesu publicznego – czy powinny być dostępne w pełnym czy częściowym przekazie z opóźnieniem.

2. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich środkach podjętych lub planowanych na mocy ust. 1. W terminie trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia Komisja sprawdza, czy środki takie są zgodne z prawem unijnym, i powiadamia o nich inne państwa członkowskie. Komisja zasięga opinii Komitetu Kontaktowego ustanowionego na mocy art. 29. Niezwłocznie publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* informacje o podjętych środkach, a co najmniej raz w roku – zbiorczy wykaz środków podjętych przez państwa członkowskie.

3. Państwa członkowskie zapewniają w odpowiedni sposób, w ramach swojego ustawodawstwa, ► **C1** by nadawcy podlegający ich jurysdykcji nie wykonywali praw wyłącznych, które nabyli po dniu 30 lipca 1997 r., w sposób ◀ pozbawiający zasadniczą część odbiorców w innym państwie członkowskim możliwości oglądania wydarzeń wytypowanych przez to inne państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 i 2; możliwość oglądania tych wydarzeń dotyczy pełnego lub częściowego przekazu na żywo lub – jeżeli to konieczne lub wskazane z obiektywnych względów interesu publicznego – ich pełnego lub częściowego przekazu z opóźnieniem w ogólnodostępnej telewizji, zależnie od decyzji tego innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1.



Artykuł 15

1. Państwa członkowskie zapewniają, by każdy nadawca mający siedzibę w Unii i chcący przygotować krótkie relacje informacyjne miał dostęp – na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych zasadach – do wydarzeń, które budzą duże zainteresowanie odbiorców i są transmitowane na zasadzie wyłączności przez nadawcę podlegającego ich jurysdykcji.
2. Jeżeli prawa wyłączne do wydarzenia budzącego duże zainteresowanie odbiorców nabył inny nadawca mający siedzibę w tym samym państwie członkowskim co nadawca ubiegający się o dostęp, o dostęp ubiega się u tego nadawcy.
3. Państwa członkowskie zapewniają, by dostęp taki był zagwarantowany poprzez umożliwienie nadawcom dowolnego wybierania krótkich fragmentów z sygnału nadawcy transmitującego z zastrzeżeniem podania przynajmniej ich źródła, chyba że podanie go jest niemożliwe ze względów praktycznych.
4. Zamiast stosować przepisy ust. 3, państwo członkowskie może ustanowić równoważny system, który w inny sposób pozwoli na dostęp do wydarzeń na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych zasadach.
5. Krótkie fragmenty są wykorzystywane wyłącznie w ogólnych audycjach informacyjnych, a w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie mogą być wykorzystywane jedynie w przypadku gdy ten sam dostawca usług medialnych prezentuje tę samą audycję w późniejszym czasie.
6. Bez uszczerbku dla ust. 1–5 państwa członkowskie zapewniają zgodnie ze swoimi systemami prawnymi i praktykami, by określone zostały sposoby i warunki udostępniania takich krótkich fragmentów, a w szczególności w odniesieniu do wszelkich ustaleń związanych z wynagrodzeniem, maksymalnym czasem trwania krótkich fragmentów oraz ograniczeń czasowych dotyczących ich przekazu. Jeżeli przewiduje się wynagrodzenie, nie przewyższa ono dodatkowych kosztów poniesionych bezpośrednio w związku z udostępnieniem.

ROZDZIAŁ VI

PROMOCJA DYSTRYBUCJI I PRODUKCJI PROGRAMÓW TELEWIZYJNYCH

Artykuł 16

1. Państwa członkowskie zapewniają, w przypadkach gdy jest to możliwe do zrealizowania, za pomocą odpowiednich środków, aby nadawcy telewizyjni zarezerwowali utworom europejskim udział stanowiący większość łącznego czasu nadawania programu, z wyłączeniem czasu przeznaczanego na nadawanie wiadomości, wydarzeń sportowych, gier, reklamy, usług teletekst i telezakupów. Mając na uwadze odpowiedzialność nadawcy wobec odbiorców w zakresie informacji, edukacji, kultury oraz rozrywki, udział ten jest osiągany stopniowo, z zastosowaniem odpowiednich kryteriów.
2. Jeżeli nie jest możliwe osiągnięcie odpowiedniego udziału zgodnie z ust. 1, nie może być on niższy niż średnia dla danego państwa członkowskiego w 1988 r.

W przypadku Grecji oraz Portugalii rok 1988 zastępuje się rokiem 1990.

▼B

3. Państwa członkowskie składają Komisji co dwa lata, począwszy od dnia 3 października 1991 r., sprawozdanie ze stosowania niniejszego artykułu oraz art. 17.

Sprawozdanie to zawiera w szczególności dane statystyczne dotyczące osiągnięcia udziału, o którym mowa w niniejszym artykule oraz w art. 17, dla każdego z programów telewizyjnych podlegających ustawodawstwu danego państwa członkowskiego, przyczyny niezyskania tego udziału w indywidualnych przypadkach oraz podjęte lub planowane środki mające na celu umożliwienie osiągnięcia wymaganego udziału.

Komisja informuje pozostałe państwa członkowskie oraz Parlament Europejski o wspomnianych sprawozdaniach oraz, jeśli to konieczne, wydaje opinię dotyczącą sprawozdania. Komisja zapewnia stosowanie niniejszego artykułu oraz art. 17 zgodnie z postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Komisja może uwzględnić w wydawanej przez siebie opinii postęp osiągnięty w stosunku do lat ubiegłych, udział audycji telewizyjnych emitowanych po raz pierwszy w programie, szczególne uwarunkowania w przypadku nowych nadawców programów telewizyjnych oraz specyficzną sytuację państw o niskich zdolnościach produkcyjnych w dziedzinie programów audio-wizualnych lub ograniczonych obszarach językowych.

Artykuł 17

Państwa członkowskie zapewnią, w przypadkach gdy jest to możliwe do zrealizowania, za pomocą odpowiednich środków, aby nadawcy zarezerwowali co najmniej 10 % czasu nadawania programu lub, wedle uznania państwa członkowskiego, co najmniej 10 % budżetu programowego dla utworów europejskich wyprodukowanych przez producentów niezależnych od nadawców, z wyłączeniem czasu przeznaczanego na nadawanie wiadomości, wydarzeń sportowych, gier, reklamy i usług teletekstu i teledzięków. Mając na uwadze informacyjne, edukacyjne, kulturalne oraz rozrywkowe zadania nadawcy wobec odbiorców, udział ten jest osiąganym stopniowo, z zastosowaniem odpowiednich kryteriów. Jest on osiąganym także poprzez rezerwowanie odpowiedniego udziału dla utworów nowych, tzn. utworów nadawanych w okresie pięciu lat od daty ich produkcji.

Artykuł 18

Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do transmisji telewizyjnych przeznaczonych dla odbiorców lokalnych i które nie są włączone do sieci krajowej.

ROZDZIAŁ VII

REKLAMA TELEWIZYJNA I TELESPRZEDAŻ*Artykuł 19*

1. Reklama telewizyjna i telesprzedaż muszą być łatwo rozpoznawalne i odróżniać się od materiału redakcyjnego. Bez uszczerbku dla stosowania nowych technik reklamowych, reklama telewizyjna i telesprzedaż są wyraźnie oddzielane od innych części audycji w sposób wizualny lub dźwiękowy, lub przestrzenny.

▼ M1

2. Pojedyncze telewizyjne spoty reklamowe i telesprzedażowe są dopuszczalne podczas wydarzeń sportowych. Pojedyncze telewizyjne spoty reklamowe i telesprzedażowe, poza spotami umieszczanymi podczas transmisji wydarzeń sportowych, muszą stanowić wyjątek.

▼ B*Artykuł 20*

1. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy reklamy telewizyjne lub telesprzedaż są umieszczone podczas audycji, nie została naruszona integralność audycji – przy uwzględnieniu naturalnych przerw w audycji, czasu trwania danej audycji i jej charakteru – ani nie zostały naruszone uprawnienia posiadaczy praw do audycji.

▼ M1

2. Emisja filmów wyprodukowanych dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali i filmów dokumentalnych), utworów kinematograficznych i audycji informacyjnych może zostać przerwana reklamą telewizyjną lub telesprzedażą tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut. Emisja audycji dla dzieci może zostać przerwana reklamą telewizyjną tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut, o ile czas trwania danej audycji – przewidziany w układzie audycji – jest dłuższy niż 30 minut. Zakazane jest nadawanie telesprzedaży podczas audycji dla dzieci. Nie wolno umieszczać reklamy telewizyjnej ani telesprzedaży podczas transmisji uroczystości religijnych.

▼ B*Artykuł 21*

Zabronione są teledzakupy dotyczące produktów leczniczych, stanowiących przedmiot pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w rozumieniu dyrektywy 2001/83/WE.

Artykuł 22

Telewizyjna reklama i teledzakupy napojów alkoholowych muszą odpowiadać następującym kryteriom:

- a) nie mogą być specjalnie skierowane do małoletnich, a w szczególności przedstawiać małoletnich spożywających napoje alkoholowe;
- b) nie mogą łączyć spożywania alkoholu ze zwiększoną wydolnością fizyczną bądź kierowaniem pojazdami;
- c) nie mogą tworzyć wrażenia, iż spożywanie alkoholu ma pozytywny wpływ na sukces społeczny bądź seksualny;
- d) nie mogą zawierać stwierdzeń, iż alkohol posiada właściwości lecznicze, jest środkiem stymulującym, uspokajającym lub sposobem rozwiązywania konfliktów osobistych;

▼B

- e) nie mogą zachęcać do nieumiarkowanego spożycia alkoholu bądź przedstawiać abstynencji lub umiarkowanego spożycia w negatywny sposób;
- f) nie mogą podkreślać wysokiej zawartości alkoholu w napojach alkoholowych jako cechy wpływającej pozytywnie na jakość napoju.

▼M1*Artykuł 23*

1. Czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i telesprzedazowych w godz. 06.00–18.00 nie przekracza 20 % tego przedziału czasowego. Czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i telesprzedazowych w godz. 18.00–24.00 nie przekracza 20 % tego przedziału czasowego.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania do:

- a) ogłoszeń zamieszczanych przez nadawcę w związku z jego własnymi audycjami i produktami towarzyszącymi wywodzącymi się bezpośrednio z tych audycji lub w związku z audycjami i audiowizualnymi usługami medialnymi innych podmiotów należących do tej samej grupy nadawczej;
- b) oznaczeń sponsorskich;
- c) lokowania produktu;
- d) oznaczenia oddzielającego materiał redakcyjny od telewizyjnych spotów reklamowych lub telesprzedazowych oraz między poszczególnymi spotami.

▼B*Artykuł 24*

Bloki telesprzedazy są wyraźnie oznaczane w sposób wizualny i dźwiękowy i nadawane w sposób nieprzerwany przez co najmniej 15 minut.

Artykuł 25

Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się odpowiednio do kanałów telewizyjnych poświęconych wyłącznie reklamie i telesprzedazy oraz do kanałów telewizyjnych poświęconych wyłącznie autopromocji.

Jednakże do kanałów tych nie stosuje się rozdziału VI, a także art. 20 i 23.

Artykuł 26

Bez uszczerbku dla art. 4, państwa członkowskie mogą, z należyтым uwzględnieniem prawa unijnego, ustanawiać warunki inne niż warunki określone w art. 20 ust. 2 i art. 23 w odniesieniu do przekazów telewizyjnych przeznaczonych do odbioru wyłącznie na terytorium krajowym i które nie mogą być bezpośrednio ani pośrednio odbierane w żadnym z pozostałych państw członkowskich.

▼ M1**▼ B**

ROZDZIAŁ IX

ROZPOWSZECHNIANIE TELEWIZYJNE: PRAWO DO ODPOWIEDZI*Artykuł 28*

1. Bez uszczerbku dla innych przepisów przyjętych przez państwa członkowskie w dziedzinie prawa cywilnego, administracyjnego lub karnego, każda osoba fizyczna lub prawna, niezależnie od przynależności państwowej, której uzasadnione interesy, w szczególności reputacja i dobre imię, zostały naruszone w wyniku przedstawienia nieprawdziwych faktów w programie telewizyjnym, ma możliwość skorzystania z prawa do odpowiedzi lub z równoważnych środków. Państwa członkowskie zapewniają, aby faktyczne wykonanie prawa do odpowiedzi lub do równoważnych środków nie było skrzepowane narzuceniem nieuzasadnionych terminów lub warunków. Odpowiedź jest emitowana w rozsądnym terminie po zgłoszeniu uzasadnionego wniosku, w chwili i w sposób odpowiadający transmisji, do której odnosi się wniosek.

2. Prawo do odpowiedzi lub równoważnych środków prawnych jest stosowane w odniesieniu do wszystkich nadawców podlegających ustawodawstwu danego państwa członkowskiego.

3. Państwa członkowskie podejmą środki niezbędne do wprowadzenia prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków prawnych oraz określają procedurę postępowania przy ich zastosowaniu. W szczególności państwa członkowskie zapewniają odpowiedni termin na udzielenie odpowiedzi, a także wprowadzą procedury umożliwiające właściwe korzystanie z prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków przez osoby fizyczne lub prawne zamieszkałe lub posiadające siedzibę w innym państwie członkowskim.

4. Żądanie prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków może zostać odrzucone, jeśli odpowiedź nie jest uzasadniona na podstawie warunków wymienionych w ust. 1, gdy wiązałaby się z czynem karnym, narażałaby nadawcę na odpowiedzialność cywilnoprawną lub przekraczała powszechnie przyjęte normy dobrych obyczajów.

5. Określone są procedury umożliwiające rozstrzygnięcie na drodze sądowej sporów powstałych z tytułu wykonywania prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków.

▼ M1

ROZDZIAŁ IXA

PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO USŁUG PLATFORM UDOSTĘPNIANIA WIDEO*Artykuł 28a*

1. Do celów niniejszej dyrektywy dostawca platformy udostępniania wideo mający siedzibę na terytorium państwa członkowskiego w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE podlega jurysdykcji tego państwa członkowskiego.

▼ M1

2. Uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo niemający siedziby na terytorium państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1 ma siedzibę na terytorium państwa członkowskiego do celów niniejszej dyrektywy, jeżeli:

- a) posiada jednostkę dominującą lub jednostkę zależną, które mają siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego; lub
- b) jest częścią grupy, a inna jednostka tej grupy ma siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego.

Do celów niniejszego artykułu:

- a) „jednostka dominująca” oznacza jednostkę, która kontroluje co najmniej jedną jednostkę zależną;
- b) „jednostka zależna” oznacza jednostkę kontrolowaną przez jednostkę dominującą, w tym każdą jednostkę zależną jednostki dominującej najwyższego szczebla;
- c) „grupa” oznacza jednostkę dominującą, wszystkie jej jednostki zależne oraz wszystkie inne jednostki mające z nimi związki gospodarcze i prawno-organizacyjne.

3. Do celów stosowania ust. 2, jeżeli jednostka dominująca, jednostka zależna lub inne jednostki grupy mają siedzibę w różnych państwach członkowskich, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo ma siedzibę w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma jego jednostka dominująca, lub w razie braku takiej siedziby – w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma jednostka zależna, lub w razie braku takiej siedziby – w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma inna jednostka grupy.

4. Do celów stosowania ust. 3, jeżeli istnieje kilka jednostek zależnych i każda z nich ma siedzibę w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jedna z jednostek zależnych pierwotnie rozpoczęła swoją działalność, pod warunkiem że jej związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały.

Jeżeli istnieje kilka innych jednostek będących częścią grupy i każda z nich ma siedzibę w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jedna z tych jednostek pierwotnie rozpoczęła swoją działalność, pod warunkiem że jej związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały.

5. Do celów niniejszej dyrektywy do dostawców platformy udostępniania wideo uznanych za mających siedzibę w państwie członkowskim zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu zastosowanie mają art. 3 oraz art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE.

6. Państwa członkowskie opracowują i aktualizują wykaz dostawców platformy udostępniania wideo mających siedzibę na ich terytorium lub uznanych za mających siedzibę na ich terytorium i wskazują, na których kryteriach wymienionych w ust. 1–4 opiera się ich jurysdykcja. Państwa członkowskie przekazują ten wykaz i jego aktualizacje Komisji.

▼ M1

Komisja zapewnia, by takie wykazy były udostępniane w centralnej bazie danych. W przypadku niespójności między wykazami Komisja kontaktuje się z danymi państwami członkowskimi w celu znalezienia rozwiązania. Komisja zapewnia krajowym władzom lub organom regulacyjnym dostęp do tej bazy danych. Komisja udostępnia publicznie informacje znajdujące się w bazie danych.

7. Jeżeli w związku ze stosowaniem niniejszego artykułu dane państwa członkowskie nie zgadzają się co do tego, które z nich sprawuje jurysdykcję, niezwłocznie zawiadamiają o tym Komisję. Komisja może zwrócić się z wnioskiem do ERGA, by wydała opinię w tej sprawie. ERGA wydaje taką opinię w terminie 15 dni roboczych od przedłożenia wniosku przez Komisję zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d). Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy.”;

Artykuł 28b

1. Bez uszczerbku dla art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo podlegający ich jurysdykcji stosowali odpowiednie środki w celu ochrony:

- a) małoletnich przed audycjami, wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowymi przekazami audiowizualnymi, które mogą zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu – zgodnie z art. 6a ust. 1;
- b) ogółu odbiorców przed audycjami, wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowymi przekazami audiowizualnymi, które zawierają nawoływanie do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka grupy ze względów, o których mowa w art. 21 Karty;
- c) ogółu odbiorców przed audycjami, wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowymi przekazami audiowizualnymi zawierającymi treści, których rozpowszechnianie jest czynem będącym przestępstwem na mocy prawa unijnego, to jest publicznym nawoływaniem do popełnienia przestępstwa terrorystycznego określonego w art. 5 dyrektywy (UE) 2017/541, przestępstwem związanym z pornografią dziecięcą określonym w art. 5 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE ⁽¹⁾ oraz przestępstwem na tle rasistowskim i ksenofobicznym określonym w art. 1 decyzji ramowej 2008/913/WSiSW.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo podlegający ich jurysdykcji przestrzegali wymogów określonych w art. 9 ust. 1 w odniesieniu do handlowych przekazów audiowizualnych promowanych, sprzedawanych lub umieszczanych przez tych dostawców.

Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo podlegający ich jurysdykcji stosowali odpowiednie środki w celu przestrzegania wymogów określonych w art. 9 ust. 1, w odniesieniu do handlowych przekazów audiowizualnych, które nie są promowane, sprzedawane lub umieszczane przez tych dostawców, mając na uwadze ograniczoną kontrolę tych dostawców nad tymi przekazami.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2011/93/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępująca decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW (Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1).

▼ M1

Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo wyraźnie informowali użytkowników o audycjach i wideo stworzonych przez użytkownika zawierających handlowe przekazy audiowizualne, jeżeli przekazy takie zostały zadeklarowane na mocy ust. 3 akapit trzeci lit. c) lub dostawca wie o tym fakcie.

Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania przewidziane w art. 4a ust. 1, mające na celu skuteczne ograniczanie kontaktu dzieci z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól lub sól oraz cukry, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie. Kodeksy te muszą zapewniać, by takie handlowe przekazy audiowizualne nie akcentowały pozytywnej jakości odżywczej takich artykułów żywnościowych i napojów.

3. Do celów ust. 1 i 2 odpowiedniość środków ustala się uwzględniając charakter danej treści, szkodę, jaką może ona wyrządzić, cechy kategorii osób podlegających ochronie, jak również zagrożone prawa i uzasadnione interesy, w tym prawa i interesy dostawców platform udostępniania wideo oraz użytkowników, którzy stworzyli lub umieścili treści na takich platformach, a także ogólny interes publiczny.

Państwa członkowskie zapewniają, aby wszyscy dostawcy platformy udostępniania wideo w swojej jurysdykcji stosowali tego rodzaju środki. Środki te muszą być wykonalne i proporcjonalne uwzględniając wielkość usługi platformy udostępniania wideo oraz charakter świadczonej usługi. Środki te nie prowadzą do kontroli *ex ante* ani do filtrowania treści przy ich zamieszczeniu na platformie, jeżeli jest to niezgodne z art. 15 dyrektywy 2000/31/WE. Do celów ochrony małoletnich, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, najbardziej szkodliwe treści podlegają najsurowszym środkom kontroli dostępu.

Środki te obejmują odpowiednio:

- a) uwzględnienie i stosowanie w regulaminie usług platformy udostępniania wideo wymogów, o których mowa w ust. 1;
- b) uwzględnienie i stosowanie w regulaminie usług platformy udostępniania wideo wymogów określonych w art. 9 ust. 1 w odniesieniu do handlowych przekazów audiowizualnych, które nie są promowane, sprzedawane lub umieszczane przez dostawców platformy udostępniania wideo;
- c) zapewnienie użytkownikom zamieszczającym wideo na platformie funkcji pozwalającej deklorować, czy wideo zawiera handlowe przekazy audiowizualne, o ile mają taką wiedzę lub można racjonalnie oczekiwać od nich takiej wiedzy;
- d) stworzenie i obsługę oferowanych na platformie udostępniania wideo przejrzystych i przyjaznych dla użytkowników mechanizmów umożliwiających im zgłaszanie lub sygnalizowanie dostawcy takiej platformy treści, o których mowa w ust. 1;

▼ **M1**

- e) stworzenie i obsługę systemów, za pomocą których dostawcy platformy udostępniania wideo informują użytkowników platform, jakie działania podjęto w odpowiedzi na zgłoszenie lub sygnał, o których mowa w lit. d);
- f) stworzenie i obsługę systemów weryfikacji wieku użytkowników platformy udostępniania wideo w odniesieniu do treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;
- g) stworzenie i obsługę łatwych w użyciu systemów umożliwiających użytkownikom platformy udostępniania wideo ocenę treści, o których mowa w ust. 1;
- h) zapewnienie systemów kontroli rodzicielskiej, podlegających kontroli użytkownika końcowego, w odniesieniu do treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;
- i) stworzenie i obsługę przejrzystych, łatwych w użyciu i skutecznych procedur przyjmowania i rozpatrywania skarg użytkowników skierowanych do dostawcy platformy udostępniania wideo w odniesieniu do wdrażania środków, o których mowa w lit. d)–h);
- j) oferowanie skutecznych środków i narzędzi kształtowania umiejętności korzystania z mediów oraz podnoszenie świadomości użytkowników odnośnie tych środków i narzędzi.

Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez dostawców platformy udostępniania wideo na mocy lit. f) i h) akapit trzeci nie mogą być przetwarzane w celach handlowych, takich jak marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie.

4. Do celów wdrażania środków, o których mowa w ust. 1 i 3 niniejszego artykułu, państwa członkowskie zachęcają do stosowania współregulacji przewidzianej w art. 4a ust. 1.

5. Państwa członkowskie ustanawiają niezbędne mechanizmy oceny odpowiedniości środków, o których mowa w ust. 3, stosowanych przez dostawców platformy udostępniania wideo. Państwa członkowskie powierzają ocenę tych środków krajowym władzom lub organom regulacyjnym.

6. Państwa członkowskie mogą objąć dostawców platformy udostępniania wideo środkami bardziej szczegółowymi lub surowszymi niż środki, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu. Przyjmując takie środki, państwa członkowskie przestrzegają wymogów określonych we właściwym prawie unijnym, takich jak wymogi określone w art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE lub art. 25 dyrektywy 2011/93/UE.

7. Państwa członkowskie zapewniają dostępność pozasądowych mechanizmów dochodzenia roszczeń na potrzeby rozstrzygnięcia sporów między użytkownikami a dostawcami platformy udostępniania wideo w kwestii stosowania ust. 1 i 3. Mechanizmy takie umożliwiają bezstronne rozstrzygnięcie sporów i nie pozbawiają użytkownika ochrony prawnej zapewnianej przez prawo krajowe.

▼M1

8. Państwa członkowskie zapewniają, by użytkownicy mogli bronić swoich praw przed sądem w stosunku do dostawców platformy udostępniania wideo na mocy ust. 1 i 3.
9. Komisja zachęca dostawców platformy udostępniania wideo do wymiany sprawdzonych rozwiązań w zakresie współregulacyjnych kodeksów postępowania, o których mowa w ust. 4.
10. Państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.

▼B

ROZDZIAŁ X

KOMITET KONTAKTOWY

Artykuł 29

1. Przy Komisji zostaje ustanowiony Komitet Kontaktowy. Komitet złożony jest z przedstawicieli właściwych organów państw członkowskich. Przewodniczy mu przedstawiciel Komisji i zbiera się on z jego inicjatywy lub na wniosek delegacji państwa członkowskiego.
2. Zadania Komitetu Kontaktowego obejmują:
- a) ułatwianie skutecznego wdrożenia niniejszej dyrektywy poprzez organizowanie regularnych konsultacji w sprawie wszelkich praktycznych problemów wynikających z jej stosowania, w szczególności stosowania art. 2, a także dotyczących innych spraw, w odniesieniu do których wymianę poglądów uznaje się za użyteczną;
 - b) wydawanie opinii z własnej inicjatywy lub na wniosek Komisji w sprawie stosowania przez państwa członkowskie niniejszej dyrektywy;
 - c) pełnienie roli forum wymiany poglądów na tematy, które państwa członkowskie powinny podejmować w swych sprawozdaniach składanych na mocy art. 16 ust. 3, oraz dotyczących zastosowanej metodologii;
 - d) dyskutowanie o wynikach regularnych konsultacji, jakie Komisja prowadzi z przedstawicielami organizacji zajmujących się transmisją, producentów, konsumentów, wytwórców, świadczących usługi, związków zawodowych i społeczności artystycznej;
 - e) ułatwianie wymiany informacji między państwami członkowskimi a Komisją na temat bieżącego stanu i rozwoju działań regulacyjnych w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych w świetle unijnej polityki audiowizualnej, a także na temat istotnych aspektów rozwoju technicznego;
 - f) badanie wszelkiego następującego w tym sektorze rozwoju, dla którego użyteczna byłaby wymiana poglądów.

▼B

ROZDZIAŁ XI

▼M1**WŁADZE LUB ORGANY REGULACYJNE PAŃSTW
CZŁONKOWSKICH***Artykuł 30*

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jedną lub kilka krajowych władz lub organów regulacyjnych. Państwa członkowskie zapewniają, by były one prawnie odrębne od rządu i funkcjonalnie niezależne od swoich rządów i od wszelkich innych podmiotów publicznych lub prywatnych. Pozostaje to bez uszczerbku dla możliwości powoływania przez państwa członkowskie organów regulacyjnych sprawujących nadzór nad różnymi sektorami.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne wykonywały swoje uprawnienia w sposób bezstronny i przejrzysty oraz zgodnie z celami niniejszej dyrektywy, w szczególności pluralizmem mediów, różnorodnością kulturową i językową, ochroną konsumentów, dostępnością, niedyskryminacją, realizacją zasad rynku wewnętrznego i wspieraniem uczciwej konkurencji.

Krajowe władze lub organy regulacyjne nie starają się uzyskać ani nie przyjmują instrukcji od innego podmiotu w związku z wykonywaniem zadań powierzonych im na mocy prawa krajowego wdrażającego prawo unijne. Pozostaje to bez uszczerbku dla sprawowania nadzoru zgodnie z krajowym prawem konstytucyjnym.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by kompetencje i uprawnienia krajowych władz lub organów regulacyjnych oraz metody rozliczania ich z działań były jasno określone w ich prawie krajowym.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne miały odpowiednie zasoby finansowe i kadrowe oraz uprawnienia egzekucyjne do skutecznego wykonywania swoich zadań i wspierania prac ERGA. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne miały własne budżety roczne podawane do wiadomości publicznej.

5. Państwa członkowskie ustanawiają w swoim prawie krajowym warunki i procedury mianowania i odwoływania szefa krajowych władz lub organów regulacyjnych lub członków organu kolegialnego pełniącego te funkcje, w tym długość kadencji. Procedury mają być przejrzyste, niedyskryminacyjne i mają gwarantować wymagany poziom niezależności. Szef krajowej władzy lub organu regulacyjnego lub członek organu kolegialnego pełniącego tę funkcję w krajowej władzy lub organie regulacyjnym mogą zostać odwołani, gdy przestaną spełniać warunki konieczne do wykonywania swoich obowiązków, które zostały uprzednio określone na szczeblu krajowym. Decyzja o odwołaniu musi być należyście uzasadniona, podlega uprzedniej notyfikacji i podana do wiadomości publicznej.

6. Państwa członkowskie zapewniają istnienie na szczeblu krajowym skutecznych mechanizmów odwoławczych. Organ odwoławczy, którym może być sąd, jest niezależny od stron postępowania odwoławczego.

▼ M1

Do czasu rozpatrzenia odwołania decyzją krajowej władzy lub organu regulacyjnego pozostaje w mocy, chyba że zgodnie z prawem krajowym stosowane są środki przejściowe.

Artykuł 30a

1. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne stosowały odpowiednie środki w celu dostarczania sobie nawzajem i Komisji informacji niezbędnych do stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 2, 3 i 4.

2. Gdy w kontekście wymiany informacji na mocy ust. 1 krajowa władza lub organ regulacyjny otrzymają informację od dostawcy usług medialnych podlegającego ich jurysdykcji, że będzie on świadczyć usługę w całości lub w znacznej części skierowaną do odbiorców innego państwa członkowskiego, krajowa władza lub organ regulacyjny sprawujące jurysdykcję informują krajową władzę lub organ regulacyjny państwa członkowskiego, do którego kierowana jest oferta.

3. Jeżeli władza lub organ regulacyjny państwa członkowskiego, na którego terytorium kieruje ofertę dostawca usług medialnych podlegający jurysdykcji innego państwa członkowskiego, prześlą władzy lub organowi regulacyjnemu państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję nad dostawcą wniosek dotyczący jego działalności, ta druga władza lub ten drugi organ dokładają wszelkich starań, aby rozpatrzyć wniosek w terminie dwóch miesięcy, bez uszczerbku dla surowszych terminów mających zastosowanie na mocy niniejszej dyrektywy. Władza lub organ regulacyjny państwa członkowskiego, do którego kierowana jest oferta, na żądanie władzy lub organu regulacyjnego państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję przekazują wszelkie informacje, które mogą być pomocne w rozpatrzeniu tego wniosku.

Artykuł 30b

1. Niniejszym ustanawia się Europejską Grupę Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA).

2. Składa się ona z przedstawicieli krajowych władz lub organów regulacyjnych w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych, których głównym zadaniem jest nadzorowanie audiowizualnych usług medialnych, lub w razie braku takiej krajowej władzy lub organu regulacyjnego – innych przedstawicieli wybranych zgodnie z procedurami tych podmiotów. W posiedzeniach ERGA uczestniczy przedstawiciel Komisji.

3. Zadania ERGA są następujące:

a) służyć Komisji wiedzą specjalistyczną:

- w jej zadaniu zapewniania spójnego wdrażania niniejszej dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich,
- w sprawach związanych z audiowizualnymi usługami medialnymi w zakresie jej kompetencji;

b) wymieniać doświadczenia i sprawdzone rozwiązania dotyczące stosowania ram regulacyjnych w zakresie audiowizualnych usług medialnych, w tym dotyczące dostępności oraz umiejętności korzystania z mediów;

▼ M1

- c) współpracować i dostarczać swoim członkom informacji niezbędnych do stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności jej art. 3, 4 i 7;
 - d) na wniosek Komisji wydawać opinie dotyczące technicznych i merytorycznych aspektów spraw, o których mowa w art. 2 ust. 5c, art. 3 ust. 2 i 3, art. 4 ust. 4 lit. c) i art. 28a ust. 7.
4. ERGA przyjmuje swój regulamin.

▼ B

ROZDZIAŁ XII
PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 31

Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawa i obowiązki państw członkowskich wynikające z istniejących konwencji dotyczących łączności lub radiofonii i telewizji w dziedzinach niepodlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 32

Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów krajowych przyjmowanych przez nie w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

▼ M1

Artykuł 33

Komisja monitoruje stosowanie przez państwa członkowskie niniejszej dyrektywy.

W terminie do dnia 19 grudnia 2022 r., a następnie co trzy lata Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy.

W terminie do dnia 19 grudnia 2026 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę *ex post* wraz z ewentualnymi wnioskami dotyczącymi przeglądu dyrektywy jej skutków i jej wartości dodanej.

Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy i ERGA o ich pracach i działalności.

Komisja zapewnia, by informacje otrzymane od państw członkowskich o wszelkich środkach, które zastosowały w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, były przekazywane Komitetowi Kontaktowemu i ERGA.

Artykuł 33a

1. Państwa członkowskie promują rozwój umiejętności korzystania z mediów i stosują środki w tym zakresie.

▼ **M1**

2. Do dnia 19 grudnia 2022 r., a następnie co trzy lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrażania ust. 1.
3. Po zasięgnięciu opinii Komitetu Kontaktowego Komisja wydaje wytyczne co do zakresu takich sprawozdań.

▼ **B**

Artykuł 34

Dyrektywa 89/552/EWG, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku I, część A zostaje uchylona, bez naruszenia zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku I, część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 35

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 36

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

▼B*ZAŁĄCZNIK I*

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i wykaz jej kolejnych zmian

(o których mowa w art. 34)

Dyrektywa Rady 89/552/EWG
(Dz.U. L 298 z 17.10.1989, s. 23)

Dyrektywa 97/36/WE Parlamentu Europejskiego
i Rady
(Dz.U. L 202 z 30.7.1997, s. 60)

Dyrektywa 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady tylko art. 1
(Dz.U. L 332 z 18.12.2007, s. 27)

CZĘŚĆ B

Wykaz terminów transpozycji do prawa krajowego

(określonych w art. 34)

Dyrektywa	Termin transpozycji
89/552/EWG	3 października 1991 r.
97/36/WE	31 grudnia 1998 r.
2007/65/WE	19 grudnia 2009 r.



ZALĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 89/552/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 1, wyrażenie wprowadzające	art. 1 ust. 1, wyrażenie wprowadzające
art. 1 lit. a), wyrażenie wprowadzające	art. 1 ust. 1 lit. a), wyrażenie wprowadzające
art. 1 lit. a) tiret pierwsze	art. 1 ust. 1 lit. a) ppkt (i)
art. 1 lit. a) tiret drugie	art. 1 ust. 1 lit. a) ppkt (ii)
art. 1 lit. b)—m)	art. 1 ust. 1 lit. b)—m)
art. 1 lit. n) ppkt (i), wyrażenie wprowadzające	art. 1 ust. 1 lit. n), wyrażenie wprowadzające
art. 1 lit. n) ppkt (i) tiret pierwsze	art. 1 ust. 1 lit. n) ppkt (i)
art. 1 lit. n) ppkt (i) tiret drugie	art. 1 ust. 1 lit. n) ppkt (ii)
art. 1 lit. n) ppkt (i) tiret trzecie	art. 1 ust. 1 lit. n) ppkt (iii)
art. 1 lit. n) ppkt (i) tiret czwarte	art. 1 ust. 2
art. 1 lit. n) ppkt (ii), wyrażenie wprowadzające	art. 1 ust. 3, wyrażenie wprowadzające
art. 1 lit. n) ppkt (ii) tiret pierwsze	art. 1 ust. 3 ppkt (i)
art. 1 lit. n) ppkt (ii) tiret drugie	art. 1 ust. 3 ppkt (ii)
art. 1 lit. n) ppkt (ii) tiret trzecie	art. 1 ust. 3 ppkt (iii)
art. 1 lit. n) ppkt (iii)	art. 1 ust. 4
art. 2	art. 2
art. 2a ust. 1, 2 i 3	art. 3 ust. 1, 2 i 3
art. 2a ust. 4, wyrażenie wprowadzające	art. 3 ust. 4, wyrażenie wprowadzające
art. 2a ust. 4 lit. a)	art. 3 ust. 4 lit. a)
art. 2a ust. 4 lit. b), wyrażenie wprowadzające	art. 3 ust. 4 lit. b), wyrażenie wprowadzające
art. 2a ust. 4 lit. b) tiret pierwsze	art. 3 ust. 4 lit. b) ppkt (i)
art. 2a ust. 4 lit. b) tiret drugie	art. 3 ust. 4 lit. b) ppkt (ii)
art. 2a ust. 5 i 6	art. 3 ust. 5 i 6
art. 3	art. 4
art. 3a	art. 5
art. 3b	art. 6
art. 3c	art. 7
art. 3d	art. 8
art. 3e	art. 9
art. 3f	art. 10
art. 3g ust. 1	art. 11 ust. 2
art. 3g ust. 2 akapit pierwszy, wyrażenie wprowadzające	art. 11 ust. 3 akapit pierwszy, wyrażenie wprowadzające
art. 3g ust. 2 akapit pierwszy tiret pierwsze	art. 11 ust. 3 akapit pierwszy lit. a)
art. 3g ust. 2 akapit pierwszy tiret drugie	art. 11 ust. 3 akapit pierwszy lit. b)
art. 3g ust. 2 akapit drugi, trzeci i czwarty	art. 11 ust. 3 akapit drugi, trzeci i czwarty
art. 3g ust. 3	art. 11 ust. 4
art. 3g ust. 4	art. 11 ust. 1
art. 3h	art. 12
art. 3i	art. 13
art. 3j	art. 14

▼B

Dyrektywa 89/552/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 3k	art. 15
art. 4 ust. 1, 2 i 3	art. 16 ust. 1, 2 i 3
art. 4 ust. 4	—
art. 5	art. 17
art. 9	art. 18
art. 10	art. 19
art. 11	art. 20
art. 14	art. 21
art. 15	art. 22
art. 18	art. 23
art. 18a	art. 24
art. 19	art. 25
art. 20	art. 26
art. 22	art. 27
art. 23	art. 28
art. 23a	art. 29
art. 23b	art. 30
art. 24	art. 31
—	art. 32
art. 26	art. 33
—	art. 34
—	art. 35
art. 27	art. 36
—	załącznik I
—	załącznik II